

Ve Bekle Sadece

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Haziran 2014

İklimsiz düşlerin sancısı yoğurdu yoğurabildiği kadar. Nihayetinde kıvamıyla ele geldi biçimlenmiş maya. Ne varsa içinde yozlaşan yansımaların böğründe usul usul kuytuya çekildi.

Makamsız bir şarkının o ıssız melodisi depreştirdi depreştirdiği kadar ve bir o kadar eksik notalar çığırktan gitarın eş güdümünde.

Hey gidi hey seyrelmiş bulutlarla flört eden çınar ağacı. Kim bilir kaç âşık öpüştü senin gölgede ve ıssızlığın en kuytularında. Kuytu yürekler çaldırdılar yine düşlerini. En az kalplerinin içine düştüğü o çıkmaz gibi koyuverdiler kendilerini aşkın imgelerine.

Zifiri karanlık bir nebze de olsa sarıyor kapanmayan yaraları nicedir. Karanlık mı izbe köşelerde gizli saklı yoksa efkâr mı dağıtmakta o beyaz bulutları.

Pembenin tonları çiçeklerde nükseden ve beyazın asaleti mis kokulu papatyaların boyunduruğuna girmiş.

Bir çocuk seyretmekte yol boyu; hafif aksarken yalpalıyor ve tüm çabası düşmeden evine bir somun ekmek götürmek. Belli ki kırgın belki de hayıflanmakta benzememek adına arkadaşlarına. Nasıl da ötelenmiş nasıl da yadsınmakta. Oysaki ne suçu var ne de günahı. İki santimlik bir fark ile nüksetmiş bu ayırım ve bir ömür boyu sürüp gidecek.

Gecedden kalma bir kadın baygın bakışlarıyla telaşlı telaşlı arıyor evinin yolunu. Evi olsa bile yüzü yok kapısını açacak anasının yüzüne bakmaya. Kirlenmiş bedeni ayırt etmiyor bile ona uzanan elleri ve şehvetli ruhları. Zindanda geçen bir ömür onunki her gün doğan güneşe rağmen ve bir o kadar temiz yüreği. Kimin umurunda ne de olsa görünen köy kılavuz istemez. Belli ki hem feleğin sillesini yemiş hem ahvalinin. Oysa ister miydi nereden akşam orada sabah olsun.

Satılık olan sadece bedeni değil ki... Tüm düşleri çoktan firar etmiş. Etmese neye yarar ki. Bir kere damgalanmış. Bir kere ötelenmiş ve örselenmiş.

İşte iki çocuk yöneldi sokağın en başında. Nerede çöp kutusu görseler bir ganimetmişçesine mutlanmaktalar. Olsa olsa iki şişe olsa olsa üç beş karton kutu. Kim bilir, dibinde iki yudum şarap bile başlarını döndürmeye yeter. Bir yandan tiner çekiyorlar. Belli ki kafaları dumanlı. Gam yüklü iki çocuk. Dert yüklü iki zavallı. Onlar mı seçti bu uyumsuz ve uygunsuz hayatı. İstemezler miydi; beyaz yakalı önlükleriyle sınıfın en önündeki sıralarında oturup tebeşir tozuna bulanmayı. Bulana bulana kederin küf

kokulu pisliği ile esaretindeler naylon hayatların. Var mıdır ki bir sedir üzerinde sızacakları. Var mıdır bir kanepe kuytusunu analarının başını okşadığı.

Bir yandan ıslık çalıyor rüzgâr bizler kendi öykülerimizde kendi şarkılarımızı mırıldanırken.

Nice âşık esir alınmış benlikleri ile imkânsızlığın kısılcığında aşk acısı çekmekte.

Kalabalık yalnızlıklar yaşanmakta diğer yanda. Her yer insan dolu gözleri dolu dolu olan ve içine akıttıkları gözyaşları ile. Ayıp çünkü ağlamak en az âşık olmak kadar. Düşmek ayıp, dikkat etmeli nasıl da gülerler.

Döngünün devinimi istediği kadar himayesine alsın kim varsa. Kimse himaye altına girmek istemese de unutmamalı bir hiyerarşi var gündelik yaşamda. Kocasının himayesine giren onca kadın belki de eşlerinin himayesinde yaşamayı tercih etmiş onca erkek. As üst ilişkisi hiyerarşinin bir uzantısı diğer yandan.

Kurumsal hayattan tutun en küçük sosyal gruplara kadar. Binlerce kural, sayısız yaptırım ve bir o kadar mutsuz insan ruhunu satılığa çıkarmış: Sahibinden satılıktır; bir akıl ve bir ruh, kira getirisi yüksek. Tertemiz ve ihtiyaçtan satılık. Karşılığı ne olursa olsun bir kere gözden çıkarılmış onca yaşam bir o kadar kifayetsiz.

Uymalı düzene yoksa halimiz harap. Ne yaparız sonra kolladıklarımızla. Ne madalya takıyorlar ne de onaylıyorlar eğer ki muhalif bir yapınız varsa.

Para, para, para... Varlığı bir dert yokluğu yara.

İnsan, insan, insan. Kazanımları bir cepte ne kadar kaybı varsa diğer kefedede. Bakın, yine dengesi kaymış, yine yetileri felce uğramış. Ne varsa mantık dâhilinde sürdürmekte mücadelesini. Gönlü boş olsa da neye yarar ki. Ne de olsa bütünün ayrılmaz bir parçası belki de bir joker: Her zaman her yerde hazır ve nazır.

Sızlanmanın ne yeri ne de sırası. Kafle kafle insan arıyor kaybolmuş ve çalınmış ne varsa: Kimi kendini kimi aşkını kimi varlığın yokluğunu. Ele elebildiğin kadar ve as eleğini, çekil kuytu köşene ve asla ses etme. Nefesin dahi duyulmasın. Susacaksın, susmalısın zira bülbülün çektiği dili belası boş yere sarf edilmedi insanlığın ilk günlerinden beri. Biraz ketum ve olabildiğince vurdumduymaz ne de olsa sistemin gidişatı bu yönde.

Ket vurma kendine, bırak taarruza geçsin istimplâk edilmiş ne kadar duygun varsa. Olabildiđince naif olabildiğince çekincelerin eşliğinde. Anlık bile olsa depreştirme bastırılmış güdülerini. Olabildiđince insan, olabildiğince duyarlı.

Sus, sadece sus.

Ve bekle sadece, neyi beklediğini de bilmeden.

Aç ellerini ve uzat en uzağa ve bil ki yanında Yaradan. Şüphe etme asla O'nun varlığından.

Şüphe de etme kendinden. Ne ruhundan ne kalbinden...